

עמ"ת 50828/07/22 - א' א' נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 50828-07-22 א'(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני עורר	כבוד השופט אלון אינפלד
נגד	א' א' (עציר)
משיבה	ע"י ליאור רונן
	מדינת ישראל
	עו"ד פנחס סויסה

החלטה

לפני ערר על החלטת של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופטת ד' משעלי ביטון), מיום 17.7.22, בה נעצר העורר עד תום ההליכים.

רקע:

1. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו 4 עבירות איומים, 2 עבירות כליות שווא, תקיפת בן זוג, תקיפת בן זוג הגורמת חבלה, החזקת סכין וכן 2 עבירות של הדחה בחקירה.

2. בית משפט קמא תמצת את הנטען בכתב האישום (עם כמה הפניות לחומר החקירה) בזו הלשון:

"המשיב והמתלוננת בני זוג מזה חצי שנה. כחודשיים עובר לחודש מאי ביקשה המתלוננת לסיים את הקשר ביניהם אולם המשיב סירב תוך שהוא מאיים עליה, באיומים שונים כמפורט בכתב האישום. בתאריך 08/05/22, במהלך נסיעה ברכב, ביקשה המתלוננת לסיים את הקשר ביניהם, המשיב בתגובה נעל את דלתות הרכב וסרב לאפשר למתלוננת לרדת מהרכב, בתגובה סטרה המתלוננת לנאשם וניסתה לפתוח את דלתות הרכב, אולם הנאשם תפס סכין קפיצית, והצמיד אותה לגבה של המתלוננת ואיים עליה בכך שאמר לה שירצח אותה ושם היא עושה עוד טעות זה נכנס לה לגב, עוד איים על המתלוננת שאם תלך למשטרה הוא יחתוך אותה. בהמשך נסעו המשיב והמתלוננת לבית הוריו של המשיב, המשיב נכנס לדירת הוריו והמתלוננת ברחה מהרכב, טיפסה על החומה תוך שהיא משאירה את הרכב שלה בחניית בית הוריו של המשיב. המתלוננת הגיע למרפאה וכשיצאה ממנה הבחינה במשיב כשהוא ישוב ברכבה, היא ביקשה ממנו את מפתחות הרכב, המשיב סירב, אז המתלוננת הוציאה את המפתחות מהמנעול ולקחה אותן, בתגובה המשיב תקף אותה בכך שהפיל אותה לרצפה, תפס בשערוניה וגרר אותה לתוך השיחים. יצוין, כי עדי ראיה שהבחינו בכך התקשרו למשטרה, המתלוננת צעקה, וכתוצאה מכך אנשים שהיו ברחוב התערבו והזמינו משטרה, המשיב ברח מהמקום ואותר בסמוך. כתוצאה מהמתואר נגרמו למתלוננת חבלות של ממש במרפק יד ימין, המתלוננת דיממה מהמרפק (ר' תמונות מתיק החקירה).

עוד נטען בכתב האישום, כי המשיב כלא את המתלוננת בין התאריכים 04/05/22 ועד 05/05/22, באופן שהוא נעל את דלתות הבית, נטל את מפתחות הדירה ואת הטלפון הנייד של המתלוננת.

כמו כן איים המשיב על המתלוננת שאם תלך למשטרה תהיה בבעיה. בהמשך ביום 05/05/22 צעקה המתלוננת על המשיב לאור סירובו לאפשר לה לצאת מהדירה, הוא בתגובה תקף אותה בכך שתפס בשערותיה, סטר לה ונגח בפניה. כתוצאה מכך, נגרמה למתלוננת חבלה במצח ודימום באפה.

עוד נטען, כי באותו מועד איים המשיב על המתלוננת בכך שהוא ירצח אותה, תוך שהוא מצמיד ידו לגופה, מכה אותה.

בחודשים שקדמו לחודש מאי טוענת המתלוננת כי המשיב איים עליה, כמו כן טוענת המתלוננת כי בשני מועדים שונים בחודש אפריל, המשיב תקף אותה בכך שסטר לה, חנק אותה, משך בשערותיה, ובמועד אחר טענה המתלוננת כי ביום 18/04/22, נכנס המשיב לביתה דרך הגג" (וכך הפתיע העורר את המתלוננת ששהתה בדירה ושוחחה עם חברה - א"א).

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום נתבקש מעצרו של העורר עד תום ההליכים. הבקשה אזכרה בקצרה את חומר הראיות וטענה לעילת מעצר מחמת מסוכנות. זאת מכיוון שמדובר בהתנהגות "רצדביסטית" של העורר שנמשכה לאורך זמן על רקע סירובו לקבל את רצון המתלוננת להיפרד; בשים לב לכך שמדובר בעבירת אלימות במשפחה; ובשים לב לעברו הפלילי הכולל מגוון עבירות לרבות אלימות בכלל ואלמ"ב בפרט, בגינן ריצה, בין השאר גם עונשי מאסר ממושכים. עוד צוין כי הנאשם הורשע בעבר בעבירות בהפרת הוראה חוקית.

4. בדיון המהותי הראשון, טען הסנגור אודות הראיות. טענתו בהקשר זה היא כפולה. האחת - כי יש חולשה מובנת בראיות, בעיקר נוכח מחדלי חקירה שונים שמצא ועליהם הצביע. השנייה - כי אמנם יש ראיות לאלימות מסוימת, אך הראיות מלמדות כי הדברים הם לא "כצעקתה", היינו כי עצימות האלימות פחותה בהרבה מהמשתמע מכתב האישום. מסקנתו היא כי נסיבות העניין בהחלט מאפשרות להסתפק בחלופת מעצר בכתובת מרוחקת, או למצער מעצר בפיקוח אלקטרוני, ומכל מקום אין הצדקה למעצר מאחורי סורג ובריח.

5. לבקשת הסנגור, במהלך הדיון, האזין בית המשפט קמא לעימות בין העורר לבין המתלוננת, ובחן את טענות הסנגור ביחס לראיות. בית המשפט, בהחלטתו מיום 17.5.22, דחה את טענות הסנגור לעניין זה.

א. ביחס לטענת הסנגור לפיה המתלוננת בעימות חזקה והעורר נראה חלש - ציין בית המשפט כי המתלוננת דווקא בוכייה ונסערת, ואף משתמע מדבריה שיש אירועים נוספים אשר עליהם לא דיווחה. צוין שאין רושם של פגם כלשהו במהימנותה, מה גם ששאלת המהימנות אינה נבחנת בשלב זה.

ב. ביחס לטענת הסנגור על כך שלא נחקרה בת המתלוננת לגבי אירוע כליאת השווא מיום 4.5.22 -

צוין כי צודק הסנגור בביקורת שלו בעניין זה. יחד עם זאת צוין כי אפילו בהנחה שהיו ראיות לכך שאירוע כזה לא התקיים, די בראיות ביחס לאירועים האחרים כדי ללמד על המסוכנות.

ג. הודגש כי האירוע החמור הוא מיום 8.5.22, אשר בו הנאשם גרם למתלוננת לחבלות, לכאורה. אירוע, בו המשטרה הוזמנה על ידי עדי ראייה. אז, נראה העורר גורר את המתלוננת "לעיני כל" ברחוב, ורק התערבות אזרחים הפסיקה את האירוע. צוין כי הפחד האוטנטי של המתלוננת נלמד גם מכך שנטשה את מכוניתה בשלב קודם של האירועים ביום זה.

6. לעניין עילת המעצר, עמד בית המשפט על כך שהעבר הפלילי משמעותי, כולל עבירות רכוש, תעבורה, ואלימות, לרבות עבירות אלמ"ב. יחד עם זאת הודגש כי בעשור האחרון לא נפתחו לעורר תיקים חדשים. בית המשפט צוין כי התלבט אם נכון לשלוח את העורר לבחינה של שירות המבחן "לאור חומרת העבירות המיוחסות לו". אולם, נוכח היות העבר ישן, ובשים לב לקיומה של הצעה לחלופה מרוחקת הוחלט לבקש תסקיר מעצר.

7. תסקיר המעצר לא כלל המלצות מהסוג להן קיווה הסנגור. המדובר בתסקיר מעצר מעמיק ומפורט יחסית, אשר עמד בהרחבה על הרקע האישי של העורר, התנהגותו בעבר הרחוק והתנהלותו בתקופה שלפני מעצרו. מעבר לאיסוף הנתונים על העורר והתרשמות ישירה ממנו, נוהלה שיחה גם עם המתלוננת.

8. שירות המבחן התרשם כי מדובר במי ששואף לנהל אורח חיים יציב יותר מאשר בעבר, במישור התעסוקתי ובמישור הרגשי. יחד עם זאת, התרשם שירות המבחן מקיומם של דפוסים התמכרותיים, אלימים ובעייתיים, הטבועים בעורר עקב כך שניהל אורח חיים עברייני במשך שנים רבות. שירות המבחן התרשם ממערכת זוגית מורכבת בין המתלוננת לעורר, בה גילה העורר תלות רגשית גבוהה וקושי בנפרדות. דבר, שהתבטא בהסלמה של אלימות. הובע חשש שקיימים אצל העורר רגשות נקם כלפי המתלוננת, עקב מעצרו. כן צוין כי ניכר שהשימוש באלכוהול וסמים מגבירים את רמת הסיכון, אשר הוערכה כ"גבוהה".

9. לעניין חלופה, נאמר בתסקיר כי רק חלופת מעצר בעלת גבולות ברורים הכוללת טיפול ייעודי אינטנסיבי בהתמכרויות ובשליטה בכעסים, עשויה להועיל. עם זאת, צוין כי העורר אמנם הביע נכונות לעבור טיפול הנוגע לשליטה בכעסים, אך אמר שיתקשה לשהות במסגרת טיפולית סגורה ואף הגביל את יכולתו להגיע לטיפול לפעמיים בשבוע בלבד. לפיכך, נבחנה חלופת המעצר ה"משפחתית" שהוצעה. נמצא, תוך התייחסות לשתי הכתובות המוצעות ולערבים הקונקרטיים, שאין בחלופה זו כדי להציב גבולות. לפיכך, סיכמה קצינת המבחן, "אנו לא ממליצים על שחרורו ממעצר".

10. בדיון מיום 17.7.22, הסנגור טען שאין לשקול העבר הפלילי לחובת העורר, שכן רישומו כבר התיישן, והוא בן למעלה מעשור. צוין כי בעיית השתייה שתוארה היא חדשה מאוד, ונובעת ממותו של אבי העורר, לאחרונה. הסנגור התייחס בהרחבה לביקורת שהושמעה ביחס לערבים השונים, והסביר היכן וכיצד לשיטתו שגה שירות המבחן, ומדוע חלופת המעצר דווקא ישימה בפועל, בניגוד להתרשמות שירות המבחן.

11. **בית משפט קמא קיבל את עמדת המדינה, והורה על מעצר המשיב עד תום ההליכים**, כאמור. בית המשפט התייחס שוב לעבירות ולסיכון העולה מהן. בית המשפט אזכר נקודות עיקריות מתוך תסקיר שירות

המבחן, עמד על הנימוקים לשלילת החלופה שהוצעה, על המסוכנות הגבוהה שנמצאה ועל היעדר המוטיבציה להליך טיפולי.

12. בית המשפט עמד על כך שמדובר באירוע חמור, אשר הופסק בשל התערבות עוברי אורח. בית המשפט סיכם כי "בנסיבות העניין, מדובר בעבירות חמורות ומעבר לשאלת הפיקוח או איון המסוכנות לא ניתן להתעלם אף מהמסר שעל בית המשפט לתת בעבירות מסוג זה".

13. נוכח נימוקי שירות המבחן בשלילת החלופה, לא מצא בית המשפט טעם בבדיקה נוספת של חלופת המעצר המוצעת לפניו, והורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים. מכאן הערר.

טענות הצדדים בערר

14. **הסנגור** הביע תמיהה על הערכת שירות המבחן לפיה העורר אובססיבי ביחסים עם המתלוננת. שכן, הוא כבר "פירק חבילה" קודמת עם ילדים, בית ונכסים, אך קשריו עם גרושתו טובים, והיא אף מלווה אותו בהליך הנוכחי. זאת, בעוד הקשר עם המתלוננת היה בן מספר חודשים בלבד. הסנגור גם הצביע על כך שאין מחלוקת כי למתלוננת עצמה יש רקע פוסט טראומתי, וכי היא צורכת סמים ברישיון עקב כך. אם כי, לא ברור מה בדיוק ניסה הסנגור לומר בכך.

15. מכל מקום, **הסנגור, המודע היטב להלכה לפיה רק במקרים נדירים יורה בית המשפט על שחרור לחלופה בניגוד להמלצה בתסקיר, בחר למקד את טענותיו ביחס לראיות.** הסנגור הדגיש שבית המשפט קיבל חלקית את הביקורת שלו על כך שלא נחקרה בתה של המתלוננת ביחס לאירוע של כליאת שווא. זאת, למרות שבשלב החקירה העורר ביקש כי היא תחקר. הסנגור טען כי אין זה המחדל היחיד, שכן באירוע אחר טענה המתלוננת שנכח חבר שלה, אך היא סירבה למסור את פרטיו כדי לאפשר את חקירתו. הסנגור הדגיש כי בשני מקרים אלה טענת העורר היא טענת להד"ם, ודווקא ביחס אליהם המתלוננת למעשה מנעה את העמקת החקירה.

16. ביחס לאירוע האלימות המרכזי, אשר בית המשפט ייחס לו חשיבות רבה, הסנגור לא חולק על כך שיתכן שהעורר נקט באלימות פלילית. יחד עם זאת, הסנגור הדגיש כי טענת העורר היא לאלימות אחרת מהמתואר בכתב האישום, קלה הרבה יותר. לטענת הסנגור גם גרסת העורר מתיישבת עם עדות הראייה האובייקטיבית. שכן, העורר מאשר שמשך בתיק של המתלוננת, והיא אכן נפלה ונחבלה. לטענת הסנגור, אפשר שהעדה שראתה זאת, נוכח תנאי הראות, סברה כי מדובר במשיכה בשיער. הסנגור הדגיש כי לגרסת העורר אין מדובר במשיכה בגופה של המתלוננת, אלא במשיכה בתיק בלבד. משיכה, שנעשתה מכיוון שהמתלוננת נטלה ונשאה את הטלפון הניד שלו, והטמינה אותו בתיק שלה.

17. הסנגור טען לסתירות ותמיהות בגרסת המתלוננת. לטענתו, סתרה עצמה לגבי האיום בסכין, כאשר פעם טענה כי העורר הצמיד לה סכין לגב, ופעם אחרת אמרה כי היה זה לעורף. כן הצביע הסנגור על כך שהעורר הפקיד כספים רבים לזכותה, והם אף יצאו יחד לקניות. כיצד, שואל הסנגור, ניתן לטעון כי הם היו בהליכי פרידה בנסיבות כאלה?

18. הסנגור חזר על טענותיו לפיהן החלופה הולמת והערבים טובים, בהתייחס לערבים השונים. לשיטתו, שירות

המבחן ייחס חשיבות רבה מדי לכך שמשפחת העורר סברה כי המתלוננת אינה בת זוג המתאימה עבורו, ולא נכון היה לראות את ביקורת המשפחה על המתלוננת כאילו היא במגמה לגונן עליו. עוד טען הסנגור כי אף אם מצא בית המשפט קושי בחלופה ככזו, נכון יותר היה להורות על מעצר בפיקוח אלקטרוני, ולא מעצר מאחורי סורג ובריח.

19. ב"כ המשיבה דחה את ביקורת הסנגור על החלטת בית המשפט.

20. התובע הדגיש כי אין מדובר באירוע אחד בודד, אלא במספר מקרים, שנמשכו על פני חודשיים, הכוללים אלימות, איום בסכין, כליאת שווא, אחיזה בשערות, איומי רצח ואף חניקה. התובע אזכר נתונים מתוך תסקיר המעצר ואת מסקנת שירות המבחן עם המלצתו השלילית. הודגש שאין נתונים שיש בהם כדי להצדיק סטייה מהמלצת שירות המבחן.

21. התובע לא התייחס לטענות הסנגור ביחס לראיות, ויש להניח כי הוא מבקש לסמוך על הנמקת בית משפט השלום בהקשר זה.

דין - ראיות

22. מכיוון שדין בית משפט קמא בראיות היה קצר וממוקד, קצר מדי לטעמי נוכח כובד ההחלטה בדבר מעצר עד תום ההליכים, אין מנוס מלהרחיב מעט. מכל מקום, עיון בתיק החקירה מלמד שאין ממש בעיקר טענות הסנגור. זאת, למרות שכתב האישום מבוסס בעיקרו על גרסת המתלוננת, אשר בה קשיים מסוימים.

23. כללית יאמר שגרסת המתלוננת מהווה בהחלט ראיה לכאורה לחובת העורר. רכיב מהימנות חשוב אחד הוא שהחקירה אינה נפתחת בתלונה יזומה שלה, אלא בכך שהמשטרה מגיעה לאירוע המרכזי, בו נראתה סובלת מנחת זרועו של הנאשם, ברחובה של עיר. המתלוננת למעשה נדרשה על ידי המשטרה להסביר את האירועים, ומכאן עיקר גרסתה. כפי שיוסבר בהמשך, עולה מהתפתחות גרסתה כי המתלוננת מסרה בתחילה רק קווים כלליים של סיפור המעשה, והחוקרים נדרשו לחזור אליה להשלמת הדברים. נבחן עתה את טענות הסנגור, ואת החיזוקים לגרסת המתלוננת, עליהם עמד בית המשפט.

24. יאמר מיד שאין מקום לתמיהת הסנגור על טענת המתלוננת כי היא מנסה להיפרד מהמשיב, נוכח העובדה שהשניים יצאו יחד לקנות ארון, לאחר שהעורר מסר למתלוננת כסף להפקיד בחשבונה. שכן, העורר עצמו מסביר כי מערכת היחסים מצויה בהתדרדרות, ואף "החלטנו שדי. הבנו זה עומד להיגמר וזהו", אלא רק שבפועל הפרידה מתעכבת (הודעתו מיום 9.5.22 שורה 45 והלאה). גרסתו אינה סותרת חזיתית את גרסת המתלוננת המתארת את רצונה להיפרד מהנאשם מחד גיסא, אך עדיין רואה בעורר "בן זוג" המתגורר עמה בבית מאידך גיסא. אם כי, היא מדגישה מספר פעמים שהיא מנסה להיפרד ממנו, והעורר מסרב לקבל זאת וממשיך לשהות עמה שלא ברצונה. אף לעניין תקופת ההתדרדרות ביחסים, המתלוננת מדווחת על תקופה ארוכה הרבה יותר.

25. יוער כי לגבי תחילת האלימות ביום המעצר, גרסת העורר הראשונה תמוהה על פניה. הוא מתאר (עמ' 4 להודעה) כי המתלוננת החלה באלימות כלפיו, אך לא מתאר כל הקשר ענייני לאלימות פתאומית זו. הוא הוסיף וטען כי עקב ויכוח בימים קודם, הכתה אותו ופגעה בשיניו. אולם, כאשר נשאל על מה ולמה - טען

שאינו זוכר על מה היה הריב הרלוונטי (ש' 61). אם כי, בהודעות מאוחרות יותר טען כי כעסה עליו, על כך שכנה אותה בשגגה בשם גרושתו. טענה, שהמתלוננת דוחה.

26. העורר והמתלוננת נחקרו מספר פעמים. אין ספק שיש סתירות מסוימות בגרסת המתלוננת ובגרסת העורר. בהקשר זה חשוב לציין שבגרסתה הראשונה של המתלוננת אודות אירוע האלימות האחרון, לא סיפרה המתלוננת כי היא חטפה את הטלפון של המשיב וסיפרה רק על חטיפת מפתחות הרכב. דבר, שהודתה בו בחקירתה הבאה. החשיבות בכך היא שהעורר טען כי תגובתו הקשה נבעה מכך שהיא לקחה לו את הטלפון, ולכן משך בתיקה כדי לקבלו חזרה. זאת, מעבר לכך שלקחה את מפתחות הרכב כפי שסיפרה מלכתחילה. ניתן היה לחשוב שיש בשינוי זה בגרסתה חשיבות רבה, אולם במבט רחב יותר על הראיות מתברר שלא כך הוא.

27. ראשית, כפי שציין בית משפט השלום בצדק, יש עדת ראייה אובייקטיבית המתארת את אירוע האלימות האחרון. התיאוריה של הסנגור, לפיה העדה למעשה ראתה ניסיון של העורר למשוך התיק מהמתלוננת, רחוקה מאוד מתוכן עדות עדה זו, המתארת בבירור אלימות כלפי גופה של המתלוננת, ניסיון להכניסה לרכב, ולאחר מכן גרירתה באמצעות שיערה למרחק מה אל עבר שיחים. תיאור זה אינו מתיישב כלל וכלל עם גרסת הנאשם לפיה "פשוט החזקתי ומשכתי את התיק והיא נפלה ונחבלה" (הודעתו מיום 11.5.22 שעה 16:37). עדה זו מחזקת בבירור את גרסת המתלוננת ושוללת את גרסת הנאשם.

28. מעבר לכך, חשוב להדגיש כי השמטות המתלוננת בהודעתה הראשונה לגבי האירוע הראשון, אינן מסתכמות בהתנהגות הבעייתית שלה. בעדות זו, המתלוננת גם מיעטה משמעותית בחלקו של העורר. כך, בהודעתה לא סיפרה על כך שכאשר נגררה בשערה, היא נגררה על הרצפה ממש, והושארה על ידי העורר על הרצפה. פרט, שעולה בבירור מהשיחות למוקד המתארות האירוע בזמן אמת, ומהלכלוך שהיה על בגדיה כאשר הגיעו השוטרים. מעבר לכך, המתלוננת לא סיפרה בהודעתה הראשונה כי היא נפצעה באירוע, למרות שאין מחלוקת על כך. שכן, הפצעים נראים במצלמות הגוף של השוטרים שהגיעו למקום, ומתועדים על ידי חוקר אחר, זמן קצר לאחר חקירתה הראשונה. המתלוננת גם נמנעה מלספר כי העורר נהג ברכב, ויחסה הנהיגה לעצמה. בחקירה מאוחרת יותר הסבירה שקיצרה בדבריה בהודעה הראשונה, משום שלא ראתה חשיבות בפרטים. עוד טענה, שלא רצתה לסבך את העורר בעבירת תעבורה, שכן סברה כי הוא בפסילת רישיון (הודעתה מיום 11.5.22 שעה 16:37).

29. חשוב להדגיש עוד, כי אירוע האלימות האחרון אינו האירוע היחיד שיש לו תימוכין. אמנם אין תימוכין אובייקטיביים לטענת המתלוננת לגבי האיום בסכין על ידי הצמדתו לחלק העליון של גבה (ויוער שאין ממש בטענת הסנגור לסתירה בנקודה זו, ומדובר בסתירה מדומה). אולם, מצלמות האבטחה כן מלמדות כי המתלוננת רצה מהרכב מיד לאחר הגעתה לבית הוריו, כמתואר בכתב האישום. התנהגות אותנטית זו תומכת בטענה לבהלה רבה של המתלוננת. בהלה, שהמתלוננת ייחסה לאיום בסכין.

30. מעבר לכך, העורר בשלב ראשון הכחיש החזקת כל סכין ברכב (שורה 105 להודעתו הראשונה), אך לאחר מכן אישר החזקת סכין, שנשארה ברכב מאז טיול מסוים (הודעה מיום 11.5.22 שעה 17:41 שורה 21).

31. העורר גם אישר האירוע בו נכנס לביתה של המתלוננת דרך הגג כדי להפתיע אותה. מדבריו משתמע כי כוונתו הייתה לבלוש אחריה. לטענתו שלו, חשב לבוא דרך הדלת הראשית, אך משום ששמע אותה מדברת

עם גרושתו החליט ללכת דרך הגג, כך שהופתע מהעובדה שמצאה אותו לפתע בתוך ביתה. נקודה זו חשובה מאוד לעניין החלופה, ועל כך בהמשך.

32. יחד עם כל האמור, יש ממש בטענת הסנגור לפיה יש חסרון של ממש בכך שהמטרה לא חקרה את בת המתלוננת, אשר הייתה יכולה להעיד על אירוע כליאת השווא לכאורה, שהיה לפי הטענה ביום העצמאות. עם זאת, שגה הסנגור בטענתו כי הילדה בת 15 ולפיכך מדובר במחדל חמור. העורר בהודעתו מסר כי היא כבת 13 וחצי, וגם עולה ממזכר בתיק כי האפשרות שנבדקה הייתה חקירה במנגנון של "חקירת ילדים", ואין זה עניין של מה בכך.

33. המתלוננת הסבירה את סירובה לאפשר חקירת הילדה רק בכך שאינה רוצה לערב אותה בפרשה. דבריה נרשמו במזכר, אך המתלוננת לא נשאלה לגבי הנמקתה ולא עומתה עם האפשרות כי סירובה נובע מחשש מתוכן עדות הילדה. לפיכך, צודק הסנגור שיש כאן נקודה שיכולה להתברר כחשובה בתיק העיקרי. עם זאת, אין מדובר במצב בו כל התיק בנוי מגרסאות "מילה נגד מילה". מצב, בו הימנעות מבדיקה של הנקודה היחידה הניתנת לבדיקה, יכולה להיחשב מחדל חמור, ואף להטיל צל כבד על קיומן של ראיות לכאורה. בצדק, עמד בית המשפט על כך שרכיבים אחרים בעדות המתלוננת מאומתים היטב, בניגוד לגרסת הנאשם. כך, שהמחדל באי חקירת בת המתלוננת משפיע על משקל עדותה ביחס לאירוע המסוים בלבד.

34. לעניין העימות - קריאת התמליל מעוררת תמיהה של ממש, באשר לא נראה כי ניתן פתחון פה לעורר, כמעט כלל. כאשר פנו אליו בשאלות, היה זה רק לשאול אם הוא מצטער. העורר כלל לא נתבקש להטיח במתלוננת את גרסתו, וממילא גרסתה לא הועמדה במבחן העימות. אין צורך להזכיר כי מטרת העימות, ככל פעולת חקירה, אמורה להיות בירור הדדי של העובדות והגרסאות, ולא מנגנון מלאכותי ליצירת מצג של חיזוק טענות צד אחד. יש כאן שאלות טובות לחקירה הנגדית של החוקר בתיק העיקרי. אם לא יינתן להתנהלות החוקר בעימות הסבר מניח את הדעת, יש להניח שבית המשפט הדין בתיק העיקרי ימצא פגם של ממש באובייקטיביות של החקירה. אולם, טרם הגיע השלב למתן הסברים. לפיכך, בשום אופן אין לקבוע מסמרות בשלב זה ולהניח כי העימות היה חד צדדי במודע. צדק בית משפט קמא בקביעתו לפיה שאלת רושם המהימנות הוא עניין לתיק העיקרי. זאת, הן לגבי המתלוננת, הן לגבי העורר והן לגבי החוקר.

35. **סיכום של דבר**, יש קשיים ותמיהות בתיק. מצד שני, יש תמיכות אובייקטיביות משמעותיות לגרסת המתלוננת, אשר חלקן גם שוללות בבירור את גרסאות העורר. לכן, יש להשאיר את בירור הקשיים לשלב המשפט העיקרי. יש ראיות לכאורה בתיק זה, ואין מקום לקבוע שיש חולשה ממשית ביחס אליהן, למעט חולשה מסוימת לגבי האירוע של כליאת שווא.

דין - עילה וחלופה

36. אין מחלוקת על קיומה של עילת המעצר. השאלה לפנינו היא אם בנסיבות העניין, נוכח מסקנות שירות המבחן, ניתן לשקול חלופת מעצר.

37. לאחר עיון בתיק החקירה, אני סבור שהעורר רחוק מאוד מלשכנע שניתן להסתפק בחלופת מעצר. כאמור לעיל, הסנגור עמד על פרטי פרטים של העבירות וטען כי אין חמורות כפי שנראה ממבט ראשון. אולם,

השאלה לפנינו אינה שאלה של ענישה, הבוחנת את חומרת המעשים, אלא שאלה של מסוכנות. המסוכנות נבחנת לפי התמונה הכללית.

38. המתלוננת, אשר לא פנתה מיוזמתה למשטרה, מסרה תיאור של התנהגות זוגית בעייתית ביותר של העורר. במרכזה, עימותים חוזרים סביב רצונה של המתלוננת לפרק את הקשר, וסירובו של העורר להשלים עם החלטה זו. חשוב לומר שעמדה בסיסית זו של המתלוננת אמנם נשללה מילולית על ידי העורר, אך דיווח העורר על פרטים שונים בהתנהלותו מחזק את הרשום, את החשש הכבד, שיש דברים בגו.

39. כך, העורר אישר שיש דיבורים על פרידה בין בני הזוג. בניגוד למתלוננת, הוא לא פירט תכנים של הסכסוך, וממילא גרסתה מהווה ראיה לכאורה גם לעניין המניע לאלימות. העורר תיאר את אותה התגנבות לבית המתלוננת, דרך הגג. לדבריו, כך נכנס משום ששמע אותה מדברת עם גרושתו. התנהלות בולשנית ופולשנית זו מהווה אינדיקציה להלך רוח אובססיבי, המאשרת את תיאור המתלוננת את התנהלותו ומניעיו.

40. הסנגור הקשה: הרי מגרושתו הוא נפרד בצורה חיובית, מדוע שלא יצלח בכך עם המתלוננת? על כך יש להשיב בשלוש. ראשית, אין ראיה אובייקטיבית כיצד נפרד מבנות זוג קודמות, ואין לדעת אם זו הו הפעם הראשונה בה נ ג דפוס כזה. שנית, העובדה שרגשות אובססיביים לא התפתחו ביחס לבת זוג אחת, אינה שוללת את התפתחותם ביחס לבת זוג אחרת, והכל תלוי באופי מערכת היחסים. שלישית, הנאשם כן הורשע בעבר הרחוק בעבירות אלימות כלפי בת זוג, כאשר באחד המקרים מדובר גם בעבירות איומים עם האלימות. דבר שיש בו אינדיקציה שדווקא אין זו הפעם הראשונה.

41. בהקשר זה יובהר שיש לדחות את טענת הסנגור לפיה אין משקל לעברו הפלילי של הנאשם, בהיותו ישן עד מאוד. ראשית, לא מדובר על עבירות מזדמנות. הנאשם נשא עונשי מאסר בפועל, ומספר פעמים נשפט לתקופות לא קצרות. העבר הפלילי מלמד על שקיעת הנאשם לעומק אורח החיים העברייני למשך תקופה ארוכה מאוד, כפי שציין בצדק שירות המבחן. לעבר כזה תמיד יהיה משקל, אף אם התיישן. כל עוד העבר לא נמחק, חייב בית המשפט לקחת זאת בחשבון. מבחינת תוכן העבירות, מדובר במגוון רחב, אך בין השאר יש הרשעות גם בעבירות אלימות, בהן עבירות אלמ"ב כאמור, איומים, תקיפת שוטר, נשיאת סכין והתמונה הכללית מלמדת על התנהלות בריונית. בכך יש בהחלט אינדיקציה המחזקת את הערכת המסוכנות.

42. עוד יאמר, שלא ברור בדיוק מתי השתחרר הנאשם מכלאו בפעם האחרונה, ונראה כי לפחות בחלק מאותן 11 שנים מאז המעשה האחרון בגינו נשפט לשנות מאסר, הנאשם היה מנוע פיזית מלבצע עבירות נוספות. הנאשם עמד לפני בית המשפט לדיון בערעורו האחרון לפני פחות מ- 8 שנים (ביום 7.8.14). נוכח מאסריו הרבים והממושכים, צריך היה לצפות שאימת בית המשפט עדיין תהיה על הנאשם, לאחר שחלפו שנים ספורות בלבד מהמעמד המשפטי האחרון.

43. בהקשר זה יש לציין עוד אינדיקציות המקשות על קבלת חלופת מעצר. הנאשם נשפט בעבירות לא מעטות של "הפרת הוראה חוקית", המלמדות על כך שנכזבה תוחלתו של מי שהאמין בו בעבר. יתרה מכך, עיון ברישום הפלילי מלמד כי לא זו בלבד שמאסרים על תנאי הוטלו עליו פעם אחר פעם, הם גם הופעלו פעם אחר פעם. לכן, אף בהנחה שהנאשם עשה מאמץ בשנים האחרונות להתנהל באופן נורמטיבי, כפי שמעריך שירות המבחן, יש מקום להעריך שעדיין נותרו בו מאפיינים אישיותיים חשובים, המקשים על מתן אמון בחלופה. בהקשר זה, צדק בית המשפט קמא, שציין שעצם העובדה שמעשי האלימות האחרונים נעשו

ברחובה של עיר, לעיני כל, מלמדת על בעיה משמעותית של גבולות.

44. אם כן, במצב דברים זה, כאשר מעשי אלימות מסוכנים נבעו לכאורה ממניע של רגשות בעייתיים במישור הזוגיות, קשה מאוד לשכנע להסתפק בחלופת מעצר, בוודאי חלופה "משפחתית". כדי להצליח בכך, היה על הנאשם להגיע לדיון עם תסקיר חיובי עד מאוד, ובו נימוקים כבדי משקל היכולים להצדיק חלופה. אולם, לא כך היה.

45. שירות המבחן מוסר מפי העורר עצמו על תלות רגשית שלו במתלוננת וקושי ב"נפרדות" ממנה. די בהערכה זו, על רקע תיאור המתלוננת את הכוח המניע מאחורי התנהגותו, הסירוב לפרידה, כדי לשלול אפשרות לחלופת מעצר.

46. שירות המבחן מצא חשש של ממש כי למשיב בעיה משמעותית בנושא של שליטה בכעסים. דבר העולה מקיומן של ראיות לכאורה בתיקנו, ובמידה מסוימת אפילו מגרסתו של העורר. על רקע האמור לעיל, די גם בהתרשמות זו, כשלעצמה, כדי לשלול חלופה בעניינו.

47. אני מסכים עם הסנגור כי תסקיר שירות המבחן, המתאר דפוס התמכרותי בקשר לשימוש בסמים ואלכוהול, אינו ברור בנקודה זו. הרי העורר תיאר שימוש מתון בלבד, וגם מדברי המתלוננת לא עלה כי בכך מוקד הבעיה בהתנהגותו. נראה כי שירות המבחן היה סקפטי ביחס לטענת העורר לשליטה בצריכה, נוכח תיאורו של דפוס התמכרות בעבר, המחייבים לכאורה הימנעות מוחלטת בהווה, כדי למנוע התדרדרות חזרה אל ההתמכרות. אילו סברתי שיש בנקודה זו כדי להכריע, הייתי מורה על קבלת הבהרה משירות המבחן. אולם, אין זו נקודה מכריעה.

48. אף בהתעלם מהערכת שירות המבחן לפיה יש בעיה בהקשר לדפוסים התמכרותיים, למעשה התסקיר שולל כל אפשרות לחלופה נוכח העמדות בתחום הזוגיות עם המתלוננת, ונוכח הבעיה בשליטה בכעסים. משמע, התסקיר רחוק מאוד מלשכנע שניתן להניח הדעת לעניין המסוכנות במידה המאפשרת חלופת מעצר. למעשה, נוכח העמדות ביחס לזוגיות עם המתלוננת, כעולה מתיק החקירה ומחוזק בתסקיר, לא ניתן גם לקבל את ההצעה החלופית של הסנגור לקיום המעצר בדרכן של פיקוח אלקטרוני.

49. נוכח האמור, צדק בית המשפט שלא בחן בעצמו את החלופה המוצעת לעומק, באשר זו נבחנה על ידי שירות המבחן ונמצא שאין בה כדי לענות על סוג הסיכון. אשר על כן - התוצאה אליה הגיע בית המשפט בדבר מעצר עד תום ההליכים - נכונה.

סיכום הערה ותוצאה

50. סיכומי של דבר, לאחר עיון בתיק החקירה, נמצא שבית המשפט הגיע למסקנות נכונות אודות הראיות לכאורה, אף אם הדברים נרשמו באופן לקוני. אין ממש במרבית השגות הסנגור על הראיות, והראיות בתיק זה טובות, ביחס למרבית העבירות שיוחסו לעורר. די בעבירות אלה כדי להקים חזקת מסוכנות משמעותית, המחזקת על ידי העבר הפלילי של העורר.

51. בית המשפט ניתח נכון את הסיכון הנובע מהתנהלות העורר, בשילוב עוצמת האלימות, העדר המורא המתבטא בהתנהגות אלימה בציבור, והמניע הנובע מאובססיות ביחס לזוגיות עם המתלוננת, לכאורה. רק תסקיר חיובי ביותר יכול היה להביא לבחירה של חלופת מעצר במקרה זה, אך שירות המבחן המליץ שלא לשחרר העורר, ובוודאי שלא לקבל את ההצעה לחלופה משפחתית. הנמקת שירות המבחן נמצאה משכנעת, בעיקרה. לאחר עיון, מתברר שרמת המסוכנות אף אינה מאפשרת מעצר בפיקוח אלקטרוני. אם כן, אין שגיאה בהחלטת בית משפט קמא.

52. בשולי הדברים, אבקש להסתייג משני ביטויים של בית משפט קמא, שאינם כשל לשוני בלבד, אלא נקודות מהותיות. האחד, משתמע מהחלטת בית המשפט כאילו חומרת העבירה מהווה שיקול לעניין המעצר. השני, אזכור "המסר שעל בית המשפט לתת בעבירות מסוג זה", במסגרת החלטת מעצר.

53. מובהר כי חומרת עבירה לעיתים מלמדת על מסוכנות, שהיא עילת מעצר. אולם, החומרה כשלעצמה אינה עילת מעצר. אף אם הייתה מחלוקת בשאלה זו בעבר הרחוק, שיסודה טרם חקיקת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, וטרם חקיקת חוק המעצרים (ראו הסקירה בסעיף 20 לחוות דעתו של השופט מצא בדנ"פ 2316/95 **גנימאת נ' מדינת ישראל** מט(4) 589 (1995)), אין מחלוקת על כך היום.

כן יובהר, כי במדינה דמוקרטית אין פוגעים בזכויות אדם כדי להעביר מסר לציבור, אלא במסגרות המצומצמות שיועדו לכך בחוק מפורש. הליך המעצר אינו מיועד לכך. העצור מוחזק כחף מפשע, ולפיכך אין לפגוע בו במידה העולה על הנדרש כדי להשיג את מטרת המעצר - הגנה על הציבור והבטחת ההשלמה של ההליך הפלילי. אם חלילה יורשע העצור, יגיע העת להעביר מסר לגבי מעשיו, בהתאם לכללי הבניית הענישה, והענישה תהיה בהלימה לחומרת העבירה. כאן, באולם המעצרים בבית המשפט, אין דנים בחומרה כשלעצמה, ואין מעבירים מסרים חינוכיים אודות עבירות באמצעות החלטות המעצר.

54. **לסיכום**, למרות ההסתייגות משני הביטויים האמורים, עיקר הנמקתו של בית משפט קמא נכונה. יתרה מכך, התוצאה אליה הגיע בית המשפט נכונה. נוכח כל האמור, **הערר נדחה**.

ניתנה היום, ד' אב תשפ"ב, 01 אוגוסט 2022, בנוכחות העורר
(בהיוועדות חזותית), סנגורו עו"ד רונן וב"כ המשיבה עו"ד שירה
רוג.